

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **B. K.**

narozený X, státní příslušník U.

v ČR bytem: X

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie ČR**

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2018, č. j. CPR-9168-18/ČJ-2017-930310-C235, ve věci správního vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 19. 9. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 3. 3. 2017, č. j. KRPS-47472-59/ČJ-2015-010025, kterým bylo vydáno podle § 101 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) vzhledem k pominutí důvodů znemožňujících vycestování, nové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 roku.

2. Žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval na polské vízum a již nevystoupal zpět, protože kvůli vnitřnímu ozbrojenému konfliktu na Ukrajině má vážné obavy o svůj život. Přestože orgán I. stupně v minulosti rozhodl, že vycestování žalobce není možné, dne 30. 9. 2015 rozhodl, že překážky vycestování pominuly a dne 3. 3. 2017 rozhodl o jeho vyhoštění. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním a následné rozhodnutí žalovaného žalobou, na jejímž základě zdejší soud rozsudkem ze dne 4. 4. 2018, č. j. 45 A 2/2018-41, rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Ministerstvo vnitra následně ve stanovisku ze dne 24. 4. 2018, č. j. MV-41861-2/OAM-2018, konstatovalo, že vycestování žalobce je možné, a žalovaný odvolání žalobce opět zamítl. Žalobce ovšem pochází z Doněcké oblasti, v níž je situace velmi vyostřená, jak dle žalobce vyplývá ze zpráv na webovém portálu www.aktualne.cz, a proto se žalobce domnívá, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu.
3. Žalobce rovněž v této souvislosti s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29 namítl, že nesouhlasí s názorem Ministerstva vnitra vyjádřeným ve stanovisku ze dne 24. 4. 2018, že může přesídlit v rámci Ukrajiny. Žalobce předně uvedl, že jeho rodina žije v Rusku, a tudíž k ní kvůli své národnosti přesídlit nemůže. Nadto po více než 4 letech pobytu mimo Ukrajinu není schopen se potýkat s byrokracií a získat bydlení či obživu.
4. Žalobce dále namítl, že nesouhlasí s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v České republice žije již 4 roky a za tu dobu si zde vybudoval pevné vazby a po celou dobu řízení o vyhoštění žil řádným životem. Jeho vyhoštění by proto bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V té souvislosti žalobce poukazuje na to, že pojmy „soukromý život“ a „rodinný život“ nejsou v Úmluvě definovány a je třeba je vykládat ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Současně čl. 8 Úmluvy upravuje cíle, v jejichž zájmu je možné do práva na soukromý a rodinný život zasáhnout a je tedy třeba v případě každého zásahu vážit, zda je legitimní a přiměřený zásahu do práv jednotlivce. Evropský soud pro lidská práva definoval kritéria, která je třeba vzít do úvahy při řešení otázky potřebnosti a přiměřenosti vyhoštění, jimiž jsou povaha a vážnost trestného činu, délka pobytu v zemi, doba uplynulá od spáchání trestného činu a stěžovatelovo chování v jejím průběhu, rodinná situace a občanství zúčastněných osob. Tato kritéria lze podle žalobce vztáhnout i na případy vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců. Přitom odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 8. 4. 1976, věc č. 48/75, Royer, podle něž *„[p]ouhé zanedbání příslušníka členského státu vyhovět formalitám týkajícím se vstupu, pohybu a pobytu cizinců není takové povahy, aby samo o sobě zakládalo ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti, a tudíž nemůže být, samo o sobě, pro tento účel ospravedlněním opatření nařizujícího vyhoštění nebo dočasné uvěznění. Rozhodnutí nařizující vyhoštění nelze vykonat, leda v naléhavých případech, které byly dokonale odůvodněny proti osobě chráněné právem společenství, dokud strana, jíž se to týká, nemohla vyčerpat opravné prostředky zaručené čl. 8 a 9 směrnice č. 64/221.“*
5. Závěrem žalobce namítl, že v řízení byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů vymezené v § 2 odst. 4, § 3 správního řádu a nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky odpovídají námitkám odvolacím, s nimiž se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce, že se nezabýval přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, která odvolací námitkou nebyla, žalovaný stručně uvedl, že žalobce měl opakovaně možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a uvést skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nebo navrhnout doplnění skutkových zjištění. To však žalobce neučinil, proto nemůže být žalovanému kladeno k tíži, že nezjišťoval skutečnosti, které mu nebyly známy a které žalobce sám neuvedl, ač tak učinit mohl. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí je dle jeho mínění v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

7. Dne 9. 2. 2015 byl žalobce zadržen při pobytové kontrole na ubytovně v Č. B., neboť se sice prokázal platným cestovním pasem, avšak neměl žádné platné povolení k pobytu na území České republiky (pouze polské vízum opravňující jej k pobytu v Schengenském prostoru v období od 18. 4. 2014 do 29. 4. 2014). S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č.j. KRPS-47472-11/ČJ-2015-010025 a sepsán protokol o vyjádření. Do protokolu uvedl, že si je svého nelegálního pobytu vědom. Do České republiky přicestoval přes Polsko a po vypršení víza se nevrátil kvůli válečnému konfliktu na Ukrajině, který probíhá v těsné blízkosti jeho bydliště. Žalobce odmítá nastoupit do armády a bojovat proti svým krajanům a obává se následků nenastoupení vojenské služby. V Doněcké oblasti žijí jeho žena a dcera, s nimiž je v pravidelném telefonickém kontaktu, a proto je o tamní situaci dobře informován. V České republice žádné vazby nemá. Poté byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 18. 2. 2015, byla mu udělena bloková pokuta za přestupek podle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a posléze byl propuštěn.
8. Dne 11. 2. 2015 vydalo ministerstvo závazné stanovisko, podle něž není vycestování žalobce možné, neboť situace v Doněcké a Luhanské oblasti je v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu neuspokojivá a neumožňuje bezpečný návrat do jeho bydliště. Nelze vyloučit, že by žalobce mohl být vystaven mučení nebo ponižujícímu a nelidskému zacházení, jejichž dopad na jeho život a zdraví nelze předvídat. Dne 18. 2. 2015 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a poučen o právu se k nim vyjádřit a uvést další skutečnosti, což neučinil. V návaznosti na to vydal orgán I. stupně dne 25. 2. 2015 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok a doba k vycestování z České republiky byla stanovena na 15 dnů od okamžiku, kdy bude rozhodnuto o tom, že pominuly důvody znemožňující vycestování a že vycestování je možné.
9. Dne 16. 9. 2015 podal žalobce orgánu I. stupně další vysvětlení za účelem zjištění, zda nedošlo k odpadnutí překážky vycestování. Do protokolu uvedl, že se na situaci v Doněcké oblasti nic nezměnilo, stále tam probíhá válka mezi ukrajinskou armádou a separatisty. Situace je nepřehledná a civilisté se snaží z oblasti utéct. To učinila i jeho manželka s dcerou, které uprchly do Rostovské oblasti v Rusku. Žalobce je s nimi nadále v telefonickém kontaktu. K návratu do vlasti, případně do Ruska za rodinou se žalobce nechystá, protože se na Ukrajině obává o svůj život a v Rostovské oblasti rovněž není situace stabilní, neboť místo pobytu manželky a dcery je pouhých 70 kilometrů od hranic

s Ukrajinou. Žalobce by měl jakožto Ukrajinec v Rusku problémy, proto by rád v České republice požádal o dlouhodobý pobyt za účelem strpění, nebo o trvalý pobyt, který podle jeho informací hodlá Česká republika udělit osobám z míst zasažených válkou. Žalobce nemá v České republice žádné rodinné příslušníky ani jiný vztah. Dne 16. 9. 2015 vydalo ministerstvo závazné stanovisko, podle něž je žalobcovo vycestování možné. Ministerstvo vycházelo z vyjádření žalobce při podání vysvětlení dne 16. 9. 2015 a ze zpráv o zemi původu. Na základě těchto informací nedospělo ministerstvo k závěru, že by žalobci hrozilo uložení či vykonání trestu smrti, nebo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Situace na západě a ve středu Ukrajiny se stabilizovala a konflikt probíhá jen v Luhanské a Doněcké oblasti, tedy v pouhých dvou z celkových 24 administrativních oblastí, přičemž jeho rozšíření nehrozí. Žalobce tedy může využít možnosti vnitřního přesídlení, jako to učinila celá řada jeho spoluobčanů. Situaci vnitřně přesídlených osob nepodceňují ani orgány ukrajinské veřejné moci, neboť byl v roce 2014 přijat zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který upravuje jejich postavení (ubytování, registrace, majetkové otázky, sociální pomoc, vzdělávání a další potřeby). Žalobce je zdravý, může pracovat a sám se o sebe postarat, jak to činí v České republice.

10. V návaznosti na toto stanovisko zahájil orgán I. stupně řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 odst. c) správního řádu. Dne 30. 9. 2015 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a poučen o svém právu se k nim vyjádřit. Do protokolu toliko stručně uvedl, že se návratu na Ukrajinu stále obává, neboť tam není bezpečno. Dne 30. 9. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí podle § 101 odst. c) správního řádu o tom, že pominuly důvody pro žalobcovo vycestování, v důsledku čehož počíná žalobci běžet patnáctidenní doba pro vycestování. Proti tomuto rozhodnutí se dne 12. 10. 2015 žalobce odvolal a žalovaný je rozhodnutím ze dne 30. 9. 2016 zrušil a věc vrátil orgánu I. stupně k novému projednání s odůvodněním, že nepřezkoumal přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
11. Orgán I. stupně poté pokračoval v řízení a dne 23. 11. 2016 provedl výslech žalobce o aktuální situaci na Ukrajině. Ten uvedl, že se situace v Doněcké oblasti vůbec nezměnila a stále je tam válka. Žalobce odmítá střílet po civilistech, a pokud by musel narukovat, byl by zastřelen pro neuposlechnutí rozkazu. Jeho žena je Ruska, a proto žije i s jejich dcerou v Rostovské oblasti, žalobce je však Ukrajinec a tuto možnost nemá, protože nemá vízum. Pokud by jej tam zadrželi, poslali by jej zpět na Ukrajinu. V Doněcké oblasti má oba rodiče, kteří jej informovali o tom, že se v oblasti bombarduje a užívají se těžké zbraně. Až skončí válka, chce se žalobce vrátit domů, ale momentálně to není možné. V České republice nemá žalobce žádný vztah. Další výslech byl se žalobcem proveden dne 30. 11. 2016, při kterém v zásadě zopakoval již dříve řečené.
12. Dne 5. 1. 2017 vydalo ministerstvo podle § 120a zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Ministerstvo vycházelo z aktuálních informací o zemi původu, na základě kterých dospělo k závěru, že situace na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti se do značné míry uklidnila a dochází jen k ojedinělým incidentům. Město V., poslední bydliště žalobce v Doněcké oblasti, je sice v těsné blízkosti konfliktu, ale momentálně jím není zasaženo – život probíhá normálně a do jisté míry fungují i veřejné služby a činnost státních orgánů. Pokud by se žalobce přesto cítil ve V. ohrožen, může využít možnosti vnitřního přesídlení.
13. Dále jsou součástí spisu následující zprávy: Ukrajina, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země ze dne

9. 9. 2016 a Ukrajina, Informace OAMP, Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016.

14. Dne 31. 1. 2017 byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 7. 2. 2017 se k nim vyjádřil tak, že nikdy nechtěl v České republice požádat o trvalý pobyt, naopak zde vždy chtěl setrvat je do té doby, než skončí válečný konflikt na Ukrajině. Dne 15. 2. 2015 doručil žalobce orgánu I. stupně vyjádření, v němž uvedl, že nesouhlasí se závazným stanoviskem ministerstva ze dne 5. 1. 2017, protože situace v Doněcké a Luhanské oblasti je velmi špatná, používají se těžké zbraně a umírá tam mnoho civilistů. Po návratu na Ukrajinu, ať už do kterékoli její části, by byl žalobce povolán do armády a nasazen do válečného konfliktu, on však odmítá střílet po civilistech a mohl by se dostat před vojenský soud a čelit trestu smrti. Ministerstvo žádá, aby obnovilo překážku vycestování, jakou stanoví všem Ukrajincům pocházejícím z Doněcké a Luhanské oblasti. Ke svému podání žalobce připojil řadu článků z internetových stránek www.idnes.cz, www.vlasteneckenoviny.cz a www.thetruthspeaker.co, týkající se nebezpečné situace v regionu.
15. Dne 3. 3. 2017 vydal orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců s dobou, kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce jednoho roku. V rozhodnutí se odvolal na závazné stanovisko ministerstva ze dne 5. 1. 2017, podle kterého je situace ve V. v Doněcké oblasti navzdory tvrzením žalobce relativně stabilní. Žalovaný uvedl, že žalobce se však může vrátit do kterékoli části Ukrajiny, neboť je zdravý, v produktivním věku a schopen se sám o sebe postarat. Jde-li o žalobcovy obavy z branné povinnosti, ta je legitimní občanskou povinností ve většině civilizovaných zemí.
16. Dne 13. 3. 2017 se proti tomuto rozhodnutí žalobce odvolal. V odvolání uvedl, že jeho vycestování není možné, neboť mu ve vlasti hrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a ostatním Ukrajincům ve srovnatelném postavení jsou víza za účelem strpění nadále udělována s tím, že jejich vycestování není možné. Situace v Doněcké oblasti je nebezpečná a jeho obavy o život přetrvávají. Dále namítal vnitřní rozpornost rozhodnutí, neboť ve výrokové části je doba k vycestování stanovena na 30 dní, avšak podle odůvodnění má činit 15 dní. Dne 21. 3. 2017 vydal orgán I. stupně opravné usnesení, jímž opravil dobu stanovenou k vycestování na 15 dnů.
17. Žalovaný požádal ministra vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 5. 1. 2017. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 11. 8. 2017 závazné stanovisko ministerstva potvrdil, přestože dospěl k závěru, že ministerstvo pochybilo při hodnocení situace v Doněcké oblasti, která je stále nepřehledná, nebezpečná a v jejímž důsledku návrat žalobce do V. nepřipadá v úvahu. Žalobce však může využít možnosti vnitřního přesídlení. Ačkoli má systém péče o vnitřně přesídlené osoby své nedostatky, žalobce není zranitelnou osobou – je dospělý, svéprávný a soběstačný. Obavy žalobce spojené s brannou povinností nemohou jako překážka vycestování obstát. K již zahrnutým zprávám o zemi původu rozšířil ministr vnitra správní spis o zprávu Ministerstva vnitra Ukrajina, Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny č. 15 ze dne 14. 1. 2015; Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, č. j. 1035/2016-LPTP, vztahující se mj. k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a k

návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. února až 15. května 2017 a zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3. Dne 16. 8. 2017 byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, avšak svého práva nevyužil.

18. Dne 8. 1. 2018 žalovaný zamítl odvolání žalobce, neboť dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro vydání nového rozhodnutí ve věci ve smyslu § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Rovněž byly dány důvody pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž se jedná o přiměřené rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119 odst. 2 téhož zákona. Skutečnost, že důvody znemožňující jeho vycestování pominuly, je doložena závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 11. 8. 2017.
19. Zdejší soud rozsudkem ze dne 4. 4. 2018, č. j. 45 A 2/2018-41 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, neboť dospěl k závěru, že závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 11. 8. 2017 sice správně konstatuje, že přesídlení žalobce do jiné části Ukrajiny (mimo Doněckou a Luhanskou oblast) představuje účinné řešení proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, neboť žádné informace neuvádějí, že by vnitřně vysídlené osoby byly nuceně navraceny do Doněcké či Luhanské oblasti, a jsou tedy splněny druhá a třetí podmínka vymezená Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29. Závazné stanovisko však postrádá jakékoliv relevantní úvahy o dostupnosti přesídlení pro žalobce (první podmínka) a o ochraně práv vnitřně vysídlených osob (čtvrtá podmínka). V tomto ohledu soud poukázal na opomenutou část zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017, podle níž se vnitřně vysídlené osoby potýkají s byrokracií, jsou zbaveny politických práv, vystaveny pravidelným kontrolám a nepřiměřeným útrapám při získávání přístupu k základním veřejným službám a hrozí jim vytlačení na okraj společnosti. Soud postrádal z hlediska dostupnosti vnitřního přesídlení hodnocení konkrétních okolností žalobce. Uvedl, že ze závazného stanoviska nelze zjistit, zda je údajně státem garantovaná pomoc (zejména bydlení a možnost získání obživy) pro žalobce v praxi reálně dosažitelná, ani to, zda mu s ohledem na jeho osobní poměry může zajistit relativně trvalou existenci mimo původní bydliště.
20. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 24. 4. 2018 potvrdil možné vycestování žalobce, neboť podle aktuálních informací (Informace OAMP Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby z 10. října 2017) došlo v září 2017 ke zjednodušení výplaty dávek pro vysídlené osoby a ke zvýšení jejich maximální výše, legislativa se trvale zlepšuje a narůstá počet nestátních organizací, které vysídleným osobám poskytují pomoc. Mimo toho dle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Ukrajina: Krym, Doněck, Luhansk ze září 2017 jsou Ukrajinci k vnitřně vysídleným osobám vstřícní a jsou ochotni jim nabídnout práci či pronájem obydlí. Nejnovější průzkumy pak potvrzují začlenění vnitřně vysídlených osob do místních komunit. Podle Ministra vnitra tedy došlo ke zlepšení situace oproti stavu dokumentovanému ve zprávě Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017. Ministr vnitra neshledal jediný důvod, proč by pro žalobce nebyla státem poskytovaná pomoc dostupná, neboť se jeho situace nijak

neliší od stovek tisíc jeho spoluobčanů, kteří svou situaci vyřešili přesídlením z oblastí zasažených ozbrojeným konfliktem.

21. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť Ministr vnitra neshledal v případě žalobce žádnou překážku jeho vycestování, orgán I. stupně se zabýval posouzením dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a nebyla zjištěna žádná pochybení ve vedení řízení či odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalovaný konstatoval, že bylo prokazatelně zjištěno protiprávní jednání žalobce, a proto orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž přijaté opatření se nijak nevymyká obdobným případům.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

22. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*“.
23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*“.
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*“.
25. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
26. Soud předně konstatuje, že argumentace žalobce, že byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů vymezené v § 2 odst. 4 správního řádu a nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, není řádnou žalobní námitkou ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť prostým odkazem na ustanovení zákona, nedoplněným o konkrétní skutkovou či právní argumentaci žalobce neuvádí, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
27. Soud neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu, neboť dle žalobce ze zpráv na webovém portálu www.aktualne.cz vyplývá, že v Doněcké oblasti je situace velmi vyostřená, protože žalovaný tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nijak nerozporoval. Naopak Ministr vnitra v závazném stanovisku ze dne 24. 4. 2018 konstatoval, že Doněcká a Luhanská oblast je nadále zasažena ozbrojeným konfliktem. Soud z toho důvodu neprovedl důkaz

články z webového portálu www.aktualne.cz, na které žalobce odkazoval v žalobě, neboť to, že je v Doněcké oblasti nebezpečno a žalobce se tam nemůže vrátit, nebylo spornou skutečností.

28. Soud se dále zabýval argumentací žalobce, že kvůli své národnosti nemůže přesídlit do Ruska, kde žije jeho rodina, ani v rámci Ukrajiny, neboť po více než 4 letech pobytu mimo Ukrajinu není schopen se potýkat s byrokracií a získat bydlení či obživu. Soud předně podotýká, že nemožnost přesídlení do Ruské federace, kam uprchla rodina žalobce, není relevantní pro posouzení dostupnosti vnitřního přesídlení, neboť se jedná o cizí zemi, nikoliv vlast žalobce. Co se týče nekonkrétní polemiky žalobce o potížích s byrokracií a sháněním obživy kvůli čtyřletému pobytu v České republice, soud konstatuje, že tato argumentace není způsobila zpochybnit závěry ministra vnitra v závazném stanovisku ze dne 24. 4. 2018, že došlo ke zjednodušení výplaty dávek pro vysídlené osoby a ke zvýšení jejich maximální výše, legislativa se trvale zlepšuje a narůstá počet nestátních organizací, které vysídleným osobám poskytují pomoc, ani konkrétní informace o zemi původu žalobce, které uvádějí, že na Ukrajině se počet evidovaných vnitřně vysídlených osob pohybuje okolo 1,7 milionu [viz Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017]. Byť tato zpráva zmiňuje žalobcem zmíněné problémy vnitřně vysídlených osob (byrokracie spojená s registrací a žádostmi o dávky, neexistence nároku na sociální bydlení, vyšší míra nezaměstnanosti), nelze na jejím základě dospět k závěru, že by nebylo možné se registrovat jako vnitřně vysídlená osoba, sehnat bydlení či zaměstnání, a tudíž soud nepovažuje obavy žalobce za oprávněné. Soud tedy dospěl k závěru, že vnitřní vysídlení je pro žalobce dostupné a účinné řešení jeho situace, přičemž ze zpráv o zemi původu žalobce neplyne, že by hrozilo navrácení žalobce do oblasti konfliktu či že by žalobci v případě registrace jako vnitřně vysídlené osoby nebyl zaručen minimální standard ochrany lidských práv.
29. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že nesouhlasí s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a že by jeho vyhoštění bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil správnost názoru orgánu I. stupně, který neshledal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, protože jeho žena a dcera žijí v Rusku a on sám po dobu svého pobytu v České republice nenavázal žádný vztah podobný vztahu rodinnému a nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby. Sice uvedl, že si zde našel práci, ale vzhledem k tomu, že nedisponuje žádným pobytovým povolením, které by mu legální práci umožňovalo, nelze tuto skutečnost hodnotit jako ekonomickou vazbu na Českou republiku. Žalobce je zdravý a nedosahuje věku, který by mu bránil začlenit se do ukrajinské společnosti. Jeho vycestování tedy není v rozporu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V žalobě žalobce uvádí, že v České republice žije řádným životem už tři roky, během kterých si zde vybudoval pevné vazby. Žádné informace o tom, o jaké konkrétní vazby se jedná, však neuvedl. Naopak v průběhu správního řízení na přímý dotaz orgánu I. stupně existenci rodinných, společenských či kulturních vazeb dosud vždy popřel. Nadto opakovaně tvrdil (naposledy při vyjádření se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí dne 7. 2. 2017), že si přeje setrvat v České republice pouze dočasně, do doby, než se bude po skončení válečného konfliktu moci vrátit na Ukrajinu. Soud na základě uvedených skutečností považuje úvahu žalovaného, respektive orgánu I. stupně, že vycestování žalobce není v rozporu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců za racionální a podepřenou obsahem správního spisu a rovněž také vlastními vyjádřeními

žalobce v průběhu správního řízení. Oproti tomu žalobcova tvrzení o existenci pevných vazeb na Českou republiku jsou zcela vágní, a proto se s nimi nelze vypořádat nijak, než obecně a uzavřít, že žalobce v průběhu správního řízení ani v podané žalobě žádné konkrétní vazby na Českou republiku netvrdil. Žalovaný tedy nepochybil, pokud po výše uvedeném posouzení dospěl k závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

30. Soud dále k argumentaci žalobce o porušení čl. 8 Úmluvy připomíná, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*; pozn. soudu), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Žalobce ovšem netvrdí o svém soukromém a rodinném životě v České republice nic, co by indikovalo nepřiměřenost zásahu do práva na soukromý a rodinný život v souvislosti s uloženou povinností vycestovat z území České republiky. Soud proto uzavírá, že neshledal, že by žalobcovo vycestování představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž nemá za to, že by se žalovaný zpronevěřil své povinnosti vážit přiměřenost dopadu rozhodnutí do života žalobce se zájmem České republiky na veřejném pořádku. Argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí k § 174a zákona o pobytu cizinců lze pak bez dalšího vztáhnout i k otázce porušení článku 8 Úmluvy. Námitka není důvodná.
31. Závěrem soud podotýká, že žalobce na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 8. 4. 1976, věc č. 48/75, Royer, neodkazuje přílehlavě. Závěry vyslovené v odkazovaném rozsudku (jak je to patrné i z pasáže citované v žalobě) totiž dopadají toliko na občany členských států Evropské unie, kterým žalobce není. A ani v jiných podstatných rysech se odkazovaný případ neblíží povaze právě posuzované věci.
32. Soud výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu pro nedůvodnost zamítl.
33. Soud výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopadu 2018

Olga Stránská, v. r.
soudkyně